

може зосереджуватися на суто тенісних завданнях. Тому надання переваги «ігровому» підходу, який зараз вважається перспективним, в умовах груп тенісу ВНЗ неспортивного профілю потрібно впроваджувати, адаптуючи його до конкретних умов проведення занять та роблячи акцент на основній меті: забезпеченні ефективної рухової активності студентів для підтримання стану їх здоров'я в належному стані та вихованні у них потреби в заняттях спортом, в даному випадку – тенісом, який вони повинні за 4 семестри занять у групі освоїти в такій мірі, щоб отримувати задоволення від гри.

Список використаних джерел:

1. Pankhurst A. How tennis players learn motor skills: Some considerations // *ITF Coaching and Sport Science Review*. – 2013. – № 60(21). – Р. 6–7.
2. Crespo M. Myths of tennis coaching / P.E. Roetert, M. Crespo // *ITF Coaching and Sport Science Review*. – 2002. – № 26. – Р. 9–10.
3. Бурлака І. В. Особливості мотивації студентів до занять у групах тенісу у ВНЗ неспортивного профілю / І. В. Бурлака, А. В. Лукачина // *Молодий вчений*. – 2015. – № 12. – С. 122–126.
4. Бурлака І. В. Дослідження рівня фізичного стану студентів груп тенісу у ВНЗ неспортивного профілю / І. В. Бурлака, А. В. Лукачина // *Молодий вчений*. – 2016. – № 2.

Матусевич А.М.

старший викладач;

Кандиба П.О.

старший викладач,

Черкаський державний технологічний університет

ТЕОРЕТИЧНЕ ОБГРУНТУВАННЯ ЦІЛЬОВОГО СПРЯМУВАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ТЕХНОЛОГІЇ НА ВИХОВАННЯ ІНТЕРЕСУ В УЧНІВ ДО САМОСТІЙНИХ ЗАНЯТЬ ФІЗИЧНОЮ КУЛЬТУРОЮ І СПОРТОМ

Науково-обгрунтований підхід до процесу побудови педагогічної технології виховання інтересу в учнів до занять фізичною культурою і спортом дозволяє вчителям фізичної культури» тренерам, класним керівникам, шкільним психологам, батькам всебічно зрозуміти суть і причини тих чи інших явищ і процесів у розвитку масового охоплення школярів оздоровчою і фізкультурно-спортивною діяльністю через самостійні заняття, відвідування спортивних секцій, груп ЗФП, участь у спортивних: змаганнях, показових шоу програмах.

В період навчання у школі в учнів розкриваються творчі здібності та задатки до опанування фізичними вправами, рухливими, народними і спортивними іграми, видами спорту, відбувається найбільш активний розвиток моральних та естетичних якостей, становлення і стабілізація характеру, розвиток інтересу, формування позитивних звичок. Все це підкреслює, з одного боку, наявність високих потенційних можливостей учнів, а з іншого –

необхідність максимальної реалізації цих можливостей в процесі участі учнів в навчально-виховній діяльності шкільного колективу фізичної культури, спортивного клубу.

Об'єкт дослідження: структура педагогічної технології виховання інтересу в учнів до занять фізичною культурою.

Предмет дослідження: форми, методи активізації педагогічної технології виховання інтересу.

Методи дослідження: спостереження, бесіди, вивчення психологічної і педагогічної літератури, анкетування, тестування.

Основні завдання: обґрунтувати особистісно зорієнтовані умови прояву інтересу до занять фізичною культурою і спортом; визначити позитивні і негативні умови, що активізують та гальмують вихованість в: і в інтересу до занять фізичними вправами, рухливими, народними і спортивними іграми, улюбленими видами спорту.

Аналіз і узагальнення експериментальних даних дає змогу робити висновок, що найбільш раціональними методами і прийомами виховання інтересу в учнів до занять фізичною культурою, як на уроках, так і поза ними є такі з них, що: а) забезпечують появу інтересу до в і ломленого засвоєння знань, умінь, навичок; б) створюють умови для виховання інтересу і задовольняють потребу до занять фізичною культурою; в) стимулюють постійність виховання інтересу і сприяють самовихованню засобами фізичної культури; г) активізують о логічну готовність постійно проявляти любов до фізичної культури і сприяють реалізації притаманних особистості творчих здібностей до опанування фізичними вправами в процесі самостійного виконання фізичних вправ, складних комбінацій; д) особистісно зорієнтовані і виховують інтерес до здорового способу життя із застосуванням фізичних вправ, їх комбінацій, рухливих, народних і спортивних ігор, улюблених видів спорту.

Ефективність дії цих методів і прийомів залежить від їх оптимального поєднання тобто, наскільки вони вірогідно і синергічно взаємодіють між собою. Педагогічна технологія виховання інтересу в учнів 1-4 класів базувалася на таких методах педагогічного впливу як: нагадування, інструкція, розповідь, роз'яснення, лекція, показ (ритм, темп, амплітуда), вправляння, накопичення рухового досвіду, репродуктивне відтворення вправ, приклад, самостійна робота, індивідуалізація, довіра, прямі вимоги, колективний вплив, заохочення, громадські доручення, співдружність, контроль, оцінка.

Результати дослідження показують, що на початку експерименту т л і тренери визначили такі прийоми активізації інтересу до самостійних занять фізичними вправами: вказівка на помилку – від 29,34% (вчителі) до 31,02% (тренери); дзеркальне виконання – від 19,59% (тренери) до 27,17% (вчителі); перегляд вправи – 10,87% (вчителі) до 13,06% (тренери). Кінець експерименту засвідчив деяку переорієнтацію вчителів і тренерів щодо прийомів активізації виховання інтересу, а саме: взаємострахування – від 21,65% (тренери) до 29,39% (вчителі); самоконтроль – від 30,43% (вчителі) до 33,46% (тренери); взаємонавчання – від 12,65% (тренери) до 21,73% (вчителі).

Схема роботи вчителя фізичної культури з виховання в учнів інтересу до самостійних занять фізичною культурою і спортом складалася з таких елементів як: пробудження особистості до самостійного виконання фізичних вправ, самовиховання; ознайомлення учня з методами самостійних занять, самовиховання; надання індивідуальної допомоги із організації та проведення самостійних занять фізичними вправами, самовиховання. Етап «пробудження» ґрунтувався на таких формах: ознайомлення з моделлю особистості спортсмена, з біографіями видатних спортсменів і узгоджувалися через індивідуальні довірливі бесіди про визначення якостей того чи іншого учня (з шкільним психологом, батьками).

Процедура ознайомлення з методами самостійного виконання фізичних вправ передбачала: наявність необхідної літератури, колективне вивчення методів і технології самостійного виконання фізичної вправи, пропаганду методів самостійного виконання і контролю за ним з боку батьків. Індивідуальна допомога надходила до учнів через спільне написання з вчителем програми самостійного вправління на тиждень, місяць, навчальний рік, залучення до волонтерської діяльності, проведення взаємоконтролю в мікрооточенні. Постійно здійснювався аналіз результатів і проводилася корекція процесу утримання на високому рівні інтересу до самостійних занять фізичними вправами.

Так, за час експериментальної роботи число учнів 1-3-х класів – учасників змагань і з тестування за навчальною програмою – збільшилося з 8,4% до 24,1%; кількість тих, що самостійно займаються фізичною культурою, зросло до 80,2%, а в контрольних класах кількість пасивних учнів до занять фізичною культурою склав значний процент – від 24,7% (4-6-ті класи) до 38,6% (1-3-ті класи).

Структура діяльності вчителя фізичної культури з виховання інтересу в учнів до самостійного виконання фізичних вправ складалася із гностичних вмінь (аналіз позитивних реакцій на проведення уроків, тренувань; знайомства учнів із досягненнями спортсменів, науки); проектувальних вмінь (системи завдань, перетворення занять фізичною культурою і спортом в необхідний елемент здорового способу життя); конструктивних вмінь (конструювати педагогічну технологію виховання інтересу, формулювати пізнавальне завдання, мотив, потребу до фізичних вправ, рухливих, народних і спортивних ігор, до змагань); комунікативних вмінь (переконання учнів в опануванні програмою «Основи здоров'я і фізична культура», переконання учнів повірити у свої сили); організаторських вмінь (точність виконання всіх спортивних заходів, подача теоретичної інформації).

З тим, щоб вірно організувати учню самостійні заняття з фізичної культури, він повинен бути позитивно налаштованим на прояв таких зчійнь: гностичні вміння (виділяти головне в теоретико-інформаційному звідомленні про фізичні вправи, ігри, види спорту; вміти вести спостереження за станом здоров'я під час самостійних занять; користуватися прийомами швидкого опанування фізичних вправ, рухливих, народних і спортивних ігор, видів спорту); проектувальні вміння (програмувати, до яких результатів і за

допомогою яких методів самоосвіти та самостійних занять можна досягти поставленої мети на місяць, чверть, навчальний рік, прогнозувати індивідуальне самостійне завдання, темп, ритм виконання фізичних вправ, виступів на спортивних змаганнях); конструктивні вміння (знати основні елементи фізичної вправи, чітко і вміло пояснювати своїми словами, аргументувати побудову тренувальних занять, виступів на спортивних заняттях); комунікативні вміння (вірно формулювати запитання, брати участь в дискусії, диспуті на спортивну тематику, висловлювати особисте ставлення до факту порушення тренувань); організаторські вміння (самостійно організовувати активний руховий відпочинок на уроці, під час виконання домашніх завдань, туристських походів; організовувати свою поведінку; контролювати дії, рухи, міміку, прояв емоцій; організувати свою волонтерську діяльність; організувати самостійне індивідуальне спостереження за стабільністю здоров'я, зростанням спортивних результатів; накопичення інформації з метою кращої адаптації в мікро- і макрооточенні).

Кожному, хто працює з обдарованою і талановитою до спорту молоддю, потрібно знати, що саме почуття інтересу як складова частина вчинку – це не тільки унормований технологічний і психолого-педагогічний ланцюжок занять спортом, а й певна реакція на ситуацію спортивного життя, зразки поведінки видатних спортсменів, наявність комфортних умов для прояву кожної особистості в мікро- і макросередовищі.

Список використаних джерел:

1. Войнов В. М., Бабаченко Г. П., Бондар Р. Є., Зганяйко Г. В., Головатий В. М., Войнова Г. П. Рухливі ігри: Навчально-методичний посібник. – Черкаси: ЧНУ ім. Б. Хмельницького, 2000. – 100 с.
2. Бех І. Д. Виховання особистості: У 2 кн. Кн. 2: Особистісно орієнтований підхід: науково-практичні засади. – К.: Либідь, 2003. – 344 с.
3. Ведмеденко Б. Ф. Теоретичні основи і практика виховання молоді засобами фізичної культури: Посібник. – К.: 1993. – 164 с.
4. Ведмеденко Б. Ф. Виховання інтересу: теорія, експеримент, методика занять: Монографія. – Чернівці. 2002. – 486 с.